

Arrest

nr. 286 293 van 20 maart 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. HENNICO loco advocaat S. SAROLEA en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, S.K., verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. U heeft de Pashtun etniciteit en bent een soennitisch moslim. U bent afkomstig uit Alikhel, een subdorp van Wadigram, gelegen in het district Pech Dara, provincie Kunar. Uw vader werkte in een mijn in de bergen, nabij Rich Alam. Dit was niet zo ver van uw dorp. Op een dag bracht u kleren voor hem naar zijn werk. Nabij de rivier in Rich Alam werd u gestopt door een groep talibanleden. Deze vroegen u allerlei info zoals uw naam, die van uw vader, uw woonplaats en zeiden u dat u niet door mocht lopen en diende terug te keren naar uw dorp. In plaats van dit te doen, ging u naar de nabijgelegen checkpoint van het leger en vertelde daar over deze groep talibanleden. Even later vond er een aanval van het leger op de groep talibanleden plaats.

Toen u de volgende dag weg was voor boodschappen, kwam de taliban bij u thuis op bezoek. Ze zeiden uw moeder dat u een spion was en dat er door uw schuld talibanleden gedood waren. Uw moeder stuurde u onmiddellijk naar het huis van uw tante langs vaderszijde. Uw vader werd door uw moeder op de hoogte gebracht en hij besloot dat u Afghanistan moest ontvluchten. U verliet Afghanistan in de maand saratan van het jaar 1399 (Gregoriaanse kalender juli 2020). Via Pakistan en Iran reisde u naar Turkije, waar u ongeveer twee maanden verbleef. Nadien reisde u via Griekenland en Macedonië naar Servië, waar u vier maanden verbleef. U reisde verder naar Roemenië, waar de autoriteiten verplicht uw vingerafdrukken namen. U werd er echter niet goed behandeld en besloot door te reizen. Via Hongarije, Slovenië, Italië en Frankrijk kwam u ten slotte in België aan. Hier dient u een verzoek om internationale bescherming in op 4 mei 2021.

Na uw vertrek stuurde de taliban een dreigbrief gericht aan u die via de malik bij u thuis werd afgeleverd. Er stond dat u zich bij de rechtbank diende te presenteren, en zo niet uw vader zich moest presenteren. Uw vader ging hierop naar het districts bureau van de taliban en verklaarde dat hij niet wist waar u was. Dit was ongeveer vijf maanden voor het persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Er volgde een tweede brief ongeveer drie maanden na de eerste. Hierin werd u bedreigd met de dood. Enkele dagen na het ontvangen van de brief werd uw vader gearresteerd door de taliban en opgesloten. Hij werd ondervraagd over uw verblijfplaats. Na tussenkomst van de dorpsouderen werd uw vader na vijf dagen vrijgelaten.

Ter staving van uw verzoek legt u uw taskara, de originele oude taskara van uw vader en een kopie van de nieuwe taskara van uw vader neer. U legt ook twee originele dreigbrieven van de taliban voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art.1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, waardoor het CGVS u evenmin de status van subsidiaire bescherming toekent.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u vervolgd te worden door de taliban. Hieraan kan echter geen geloof worden gehecht. Uw verklaringen bevatten immers verschillende incoherenties, vaagheden en onwaarschijnlijkheden.

Vooreerst is het zeer vreemd dat u tijdens uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), gevraagd naar uw problemen in Afghanistan, niets vermeldde over de aanval van de overheid op de taliban die plaatsvond nadat u de positie van de talibanleden verklikte aan de soldaten (zie vragenlijst DVZ). Het is pas tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat u hier gewag van maakt. Dat u hierover niets vermeldde bij DVZ is opmerkelijk te noemen, aangezien dit de kern van uw asielaanvraag uitmaakt. U beweert immers tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat er een aanval plaatsvond tegen de taliban waar er volgens u drie talibanleden om het leven kwamen (zie CGVS, p.15). U vermeldt verder dat de taliban u omwille hiervan zocht en beschuldigde van spionage (zie CGVS, p.11). Dat u uw gehele aanvraag ophangt aan de aanval van de overheid op de taliban waarvan u door de taliban werd beschuldigd informatie te hebben gegeven, maar hierover tijdens uw persoonlijk onderhoud op de DVZ niets over vermeldt is uitermate merkwaardig en niet coherent te noemen.

Geconfronteerd hiermee antwoordt u dat de dossierbehandelaar van de DVZ vroeg het kort te houden en u er daarom niets over had gezegd (zie CGVS, p.15). Zoals eerder reeds vermeldt, betreft dit een essentieel element in uw asielaanvraag. Dit werd u meegedeeld, waarop u herhaalt dat u bij DVZ gevraagd

werd een korte versie van de feiten neer te zetten (zie CGVS, p.16). Dit is echter bezwaarlijk een excuus te noemen. Dat de taliban u volgens u nog altijd zoeken, heeft alles te maken met de aanval die er gebeurde op hen aan de hand van uw informatie. Dat u dit dan een detail noemt en verkoos er niets over te zeggen tijdens uw persoonlijk onderhoud op de DVZ, is niet verschonend. Het feit dat u op de DVZ niets vermeldde over de zogezegde aanval van de overheid op de taliban nadat u de positie van de taliban had doorspeeld zoals u uiteenzette tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, is dan ook iets wat de wenkbrauwen doet fronsen.

Ten tweede is het opmerkelijk dat u zonder meer naar de checkpost van de overheid snelt om de taliban te verklikken nadat u werd tegengehouden door de taliban. U vermeldde immers eerder tijdens het persoonlijk onderhoud dat uw dorp onder controle van de taliban stond (zie CGVS, p.6). Verder zou de taliban nemen wat ze wilden, en als mensen niet deden wat ze zeiden, zouden deze mensen gedood worden, zo verklaart u (zie CGVS, p.6). Even later spreekt u ook nog over het feit dat de taliban in uw dorp zomaar op ieder moment jongeren meenam om voor hen te vechten (zie CGVS, p.13 en 14). Dat de taliban een zulk schrikbewind uitoefende in uw dorp en u dan zonder enig oog voor de consequenties zonder meer naar de overheid rent om te klikken over de taliban, komt ongeloofwaardig over. U zegt immers zelf dat de overheid geen macht had in uw dorp. Er dient hier nog bijkomend opgemerkt te worden dat de taliban volgens uw verklaringen uw gegevens bezat, zijnde uw naam en uw adres (zie CGVS, p.11). Gegeven het feit dat de taliban u ook nog eens in een oogwenk kon opsporen, maakt uw actie des te opmerkelijker. Op de vraag of u geen oog had voor de gevolgen van uw actie, zijnde het klikken bij de overheid, komt u niet verder dan te zeggen dat u wel schrik had, maar dat u de taliban al langer beu was omdat zij u steeds vroegen uw baard te scheren en u die bewuste dag 'emotioneel' was. Hierdoor besloot u te klikken bij de overheid (zie CGVS, p.15). Dit overtuigt echter geenszins. U sprak eerder immers over meerdere personen die gedood werden door de taliban omdat ze niet deden wat de taliban zei. Ook werden er u geen beschermingsmaatregelen aangeboden door de overheid, maar keerde u gewoon terug naar huis (zie CGVS, p.11). Dat u zonder al te veel nadenken de informatie over de taliban doorgaf omdat u 'emotioneel' was en daarna ook nog zonder meer terugkeerde naar uw huis, is gegeven bovenstaande elementen ongeloofwaardig te noemen.

Verder zijn uw verklaringen over de wijze waarop u de overheid informeerde over uw ontmoeting met de taliban op de weg vaag en niet overtuigend te noemen. Zo beweert u dat u uw ontmoeting met de taliban op de weg vertelde aan een soldaat die buiten de checkpost op wacht stond (zie CGVS, p.14). Gevraagd naar wat hij u precies vroeg, kan u enkel zeggen dat hij de exacte locatie wilde weten (zie CGVS, p.14). U ging verder ook niet naar binnen in de checkpost, maar gaf enkel de informatie en vertrok dan weer (zie CGVS, p.14). Gezien u beweert dat de soldaten van deze checkpost op basis van uw informatie later een aanval uitvoerden op de taliban, is het zeer opmerkelijk dat er u niets meer werd gevraagd behalve de locatie van uw ontmoeting met de taliban. Zo werd u blijkbaar niet gevraagd naar het aantal talibanleden en of ze al dan niet gewapend waren. U wordt door het CGVS nog expliciet gevraagd of u iets meer dan de locatie diende te zeggen, waarop u negatief antwoordde (zie CGVS, p.14). Om een gecoördineerde aanval uit te voeren op de taliban, lijkt het zeer onwaarschijnlijk dat de soldaten enkel genoegen namen met de locatie. Verder blijkt nergens uit uw relaas hoe de overheid verifieerde of uw informatie betrouwbaar was. U kon immers fout zijn, of zelfs bewust de overheid hebben proberen te lokken in een hinderlaag van de taliban. Dat ze u niet ondervroegen, of zelfs maar uw gegevens vroegen, lijkt zeer onwaarschijnlijk. U beweert dat de overheid u vertrouwden omdat ze u altijd zagen in de regio (zie CGVS, p.15). Dit lijkt echter geen reden om uw informatie niet te verifiëren of u hier iets meer over te vragen. Dat u enkel een soldaat aansprak die buiten op wacht stond en het daar bij bleef, waarop de soldaten zonder meer een aanval uitvoerden op de taliban komt weinig geloofwaardig over.

Volledigheidshalve dient er ook opgemerkt te worden dat het vaag te noemen is hoe de taliban op de hoogte is gekomen dat u de informatie had gegeven die leidde tot de aanval van de overheid op hen. U vertelde immers dat u enkel een soldaat buiten de checkpost aansprak en dan terug vertrok (zie CGVS, p.14). Eerder beweerde u dat de checkpost zich dicht bij de winkels bevond en dat u er ook regelmatig naar de winkel ging (zie CGVS, p.14). Gezien de nabijheid van winkels, is het dus al ten eerste niet zo vreemd dat u zich daar in de buurt rond bewoog. Verder gaat u toch niet de enige zijn die interactie had met de soldaten aan de checkpost, gegeven de vele winkels in de buurt. U werd verder ook niet mee naar binnen genomen in de checkpost en had naar eigen zeggen een vrij korte interactie met de soldaat die buiten op wacht stond.

Hoe u dan specifiek gelinkt kon worden aan het geven van informatie die leidde tot de aanval op de taliban, is een raadsel. De overheid kon immers de taliban ook zomaar zonder uw informatie, maar met behulp van eigen inlichtingen hebben aangevallen. En verder is niet af te leiden uit uw relaas dat u zulke verdachte interactie had met de mensen van de checkpost dat dit zou opgevallen zijn. Het lijkt dan ook

weinig aannemelijk als zou de taliban uit dit alles hebben afgeleid dat u verantwoordelijk was voor de info die leidde tot de aanval op hen. Er werd u gevraagd hoe de taliban te weten kwam dat u specifiek de info had doorgegeven, waarop u zegt dat er misschien niemand was langsgekomen die dag behalve u en ze u daarom verdachten (zie CGVS, p.15). Dit is echter een blote bewering die u ook niet verder staft en zoals eerder reeds vermeldt, weinig waarschijnlijk.

Ten slotte is het zeer vreemd te noemen dat de dreigbrieven die u voorlegt zo lang na de feiten dateren. U beweert immers enkele dagen na de aanval van de overheid op de taliban te zijn vertrokken uit Afghanistan, in de maand saratan van het jaar 1399 (Gregoriaanse kalender juli 2020) (zie CGVS, p.5 en 11). Als u dan over de dreigbrieven spreekt, beweert u dat uw familie de eerste dreigbrief pas ontving ongeveer vijf maanden voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS de dato 14 juli 2022, wat overeenkomt met februari 2022. De tweede brief ontving uw familie ongeveer drie maanden na de eerste (zie CGVS, p.10). Dat de taliban twee jaar wacht vooraleer ze een dreigbrief sturen, lijkt weinig aannemelijk. U geeft als reden dat de taliban zich eerder in het geheim moesten bewegen en pas na de machtsovername vrijelijk konden rondlopen (zie CGVS, p.16). U had echter reeds vermeld dat de taliban zo goed als alles deed wat ze wilden in uw dorp toen u er nog woonde, wat aldus nog voor de machtsovername was (zie CGVS, p.6). Dit kan niet echt gelijkgesteld worden als 'in het geheim' rondlopen zoals u nu beweert. Hiermee geconfronteerd komt u met een vage uitleg als zou de taliban zich vrij kunnen bewegen in de dorpen voor de machtsovername, maar niet in de bazaar en op de wegen (zie CGVS, p.16). Dit verklaart nog steeds geenszins waarom de taliban zolang wachtte met het sturen van dreigbrieven naar u, aangezien u zoals reeds gezegd aangaf dat de taliban deed wat ze wilden. U gaat nog verder en zegt dan dat ze u eerst zochten, maar pas na de machtsovername beseften dat u er niet was en redeneerden dat ze u via de brief wel gingen doen tevoorschijn komen (zie CGVS, p.16). Dat u suggereert dat de taliban pas na de machtsovername beseften dat u er niet was, is een weinig aannemelijke bewering. U komt met de ene vage uitleg na de andere over waarom de taliban zolang wachtte met het sturen van een brief, maar geen enkele ervan kan overtuigen.

U haalt ten slotte ook in uw relaas aan dat de taliban jongeren uit uw dorp gedwongen rekruteert en u vreesde dat u ook door de taliban zou worden meegenomen (CGVS, p. 13). Dat de taliban hen aanspreekt en hen dan zomaar mee neemt (zie CGVS, p.13 en 14). In verband met uw verklaring als zou er in uw dorp sprake zijn van gedwongen rekrutering dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (**EASO Recruitment by armed groups** beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan recruitment.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan%20recruitment.pdf) en de **EUAA Country Guidance** van april 2022) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er bij deze zogenaamde rekruteringen een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. Uw beweringen aangaande deze feiten, lijken dan ook eerder ongeloofwaardig.

De vele ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden die uw relaas doorspekken maken dat er geen enkel geloof aan kan worden gehecht. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet niet worden toegekend daar u niet aan de voorwaarden voldoet. Er kan immers geen gegronde vrees in uw hoofde worden vastgesteld. De documenten die u neerlegt, zijn niet in staat de beoordeling van uw verzoek in positieve zin om te buigen. Uw taskara en de beide taskara's van uw vader bewijzen immers hoogstens uw identiteit en herkomst, hetgeen tot op heden niet wordt betwijfeld.

De door u neergelegde dreigbrieven van de taliban kunnen evenmin bovenstaande beoordeling in positieve zin ombuigen, zoals eerder al uiteengezet werd.

Dergelijke stukken kunnen bovendien een asielrelaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is gebleken. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021(update)) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle

documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Volledigheidshalve dient er opgemerkt te worden dat de dreigbrieven die u neerlegde overigens niet overeenkomen met uw relaas, hetgeen reeds eerder werd vermeld.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39).

Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op

https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022

dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Afghanistan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM

maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”.

Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontczegd, de subsidiaire bescherming

niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die

niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de appreciatiefout en schending van "de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen ; het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt".

"[...]"

2. Toepassing in casu

2.1. Asielmotieven

Bij terugkeer vreest verzoeker gemarteld, aangehouden en gedood te worden door de taliban:

- Omdat hij de Taliban aangaf; en
- Omdat de taliban door zijn aanklacht werden door de Afghaanse autoriteiten aangevallen; en
- Omdat hij de bevelen van de taliban niet heeft opgevolgd, en
- Omdat het land illegaal verliet en asiel aanvroeg in België, en
- Omdat verzoeker als "westerling" zal worden gezien door de taliban.

Verzoeker vreest te worden gerekruteerd door de taliban omdat hij een jonge man is.

Men dient rekening te houden met de volgende belangrijke elementen:

- Verzoeker is geïdentificeerd als een verrader die de taliban bij de overheid heeft aangegeven;
- Verzoeker zijn vader werd gearresteerd door de taliban omwille van het illegaal vertrek van
- verzoeker uit het land en verbleef in detentie sinds 15 dagen;

- Verzoeker is naar België gevlucht, waar hij om internationale bescherming heeft verzocht;
- Verzoeker woont in een gebied waar de aanwezigheid van de taliban overheerst;
- Verzoeker heeft asiel aangevraagd en verzet zich tegen de taliban;
- Verzoeker is een man die leeft sinds jaren in België en zal gezien worden als een "westerling" door de taliban, wat sterk onderdrukt is in Afghanistan sinds hun machtsovername;

2.2. Betwisting van de motivering bestreden beslissing

Vooraleer zijn asielmotieven en zijn nood aan internationale bescherming verder te ontwikkelen, wenst verzoeker de motieven van de bestreden beslissing weer te leggen.

2.2.1. Wat betreft de neergelegde documenten

Verweerster is van mening dat de door verzoeker ingediende documenten onvoldoende zijn om de geloofwaardigheid van zijn verhaal vast te stellen.

De taskara van verzoeker en de twee taskara's van zijn vader bewijzen hun identiteit en herkomst, hetgeen verweerster niet betwist.

Volgens verweerster vormen de twee dreigbrieven van de taliban geen bewijs van de vrees voor vervolging.

Zij acht de bewijskracht van de brieven betrekkelijk gering gezien de hoge mate van corruptie.

De dreigbrieven van de taliban tonen aan dat verzoekers vrees gegrond was, dat de dreigementen van de taliban reëel zijn en dat verzoeker is geïdentificeerd als een tegenstander van het taliban-regime.

Verzoeker merkt op dat verwerende partij geen enkel gegrond argument heeft naar voren gebracht die bewijst dat de documenten vervalsingen zouden zijn.

Verzoeker benadrukt dat een verwijzing naar algemene informatie in verband met de corruptie kunnen niet aan deze documenten enig bewijskracht ontnemen.

De loutere vermelding van algemene bronnen waaruit een hoog corruptieniveau blijkt, is volstrekt onvoldoende om wezenlijke elementen van verzoekers aanvraag tot bescherming uit te sluiten. Aangezien deze documenten immers specifiek betrekking hebben op de bedreigingen van de taliban, en met het bewijs van zijn problemen in Afghanistan. Aangezien verzoeker heeft getracht enig bewijs aan te dragen voor de actualiteit van zijn vrees, kan de houding van verwerende partij niet worden gevolgd.

Verwerende partij toont niet in concreto aan hoe deze documenten vals zijn. Indien zij zich op dit argument wil beroepen om het door verzoeker overgelegde bewijs terzijde af te wijken, moet zij dit aantonen.

In een arrest nr. 169 452 van 9 juni 2016 heeft Uw Raad herinnerd aan het belang van een nauwgezette en zorgvuldige bestudering van de documenten die asielzoekers ter staving van hun aanvraag overleggen (onze nadruk): [...]

De lering van dit arrest moet in casu worden toegepast. Deze door verzoeker neergelegde documenten zijn van fundamenteel belang voor de analyse van zijn verzoek en staven zijn relaas op omstandige wijze. Er zij aan herinnerd dat dit document van essentieel belang is voor de vaststelling van de feiten waarvoor de verzoeker bescherming in België vraagt en dat het met de grootste zorgvuldigheid had moeten worden geanalyseerd.

Dit is des te belangrijker als verzoeker erin geslaagd is deze documenten in het origineel neer te leggen!

2.2.2. Wat betreft de verklaringen van verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken

Verweerster is van mening dat verschillende tegenstrijdigheden, onnauwkeurigheden en onwaarschijnlijkheden haar beletten om verzoekers vrees voor vervolging door de taliban te geloven.

Zij merkte met name op dat verzoeker geen melding had gemaakt van de aanval van de regering op de taliban nadat verzoeker hun positie had gemeld. Volgens haar brengt het feit dat verzoeker deze gebeurtenis tijdens zijn verhoor bij de DVZ niet heeft vermeld, zijn gehele verzoek om internationale bescherming reeds in diskrediet.

Verweerster weet echter dat dit soort hoorzittingen bij de DVZ uiterst kort zijn en dat asielzoekers inderdaad worden gevraagd hun vrees voor vervolging zeer kort samen te vatten.

Toen verzoeker naar zijn eerste korte hoorzitting bij de DVZ ging, werd hem onmiddellijk gevraagd niet veel te praten en zijn vrees samen te vatten. Bij lezing van zijn "vragenlijst" blijkt dat verzoeker zijn vrees goed heeft samengevat, namelijk dat de taliban hem zochten omdat hij hen bij de autoriteiten had aangegeven.

Het feit dat hij de aanval van de taliban door de autoriteiten niet heeft vermeld, gezien de aard van deze eerste, zeer korte hoorzitting, is niet voldoende om zijn hele relaas en zijn vrees te ondermijnen.

2.2.3. Wat betreft verzoekers aanklacht bij de regering

Verweerster vindt het ook ongeloofwaardig dat verzoeker zich na zijn ontmoeting met de taliban naar de controlepost heeft gehaast om hen aan te geven, terwijl zijn dorp onder hun controle stond en het risico van represailles zeer groot was.

Het is echter belangrijk om de zaken in hun context te plaatsen. Gedurende verscheidene maanden, zo niet jaren, hadden de taliban het dorp van verzoeker daadwerkelijk gecontroleerd. Verzoeker werd steeds ondervraagd over waar hij heen ging, waarom hij erheen ging, met wie en hoe.

Geleidelijk aan ontwikkelde verzoeker, nog jong en onstuimig, een diepe haat tegen het gedrag van de taliban, dat hij altijd onrechtvaardig had gevonden. Tussen de moeilijkheden om in zijn gezin de eindjes aan elkaar te knopen en de ziekte van zijn moeder kon verzoeker het eenvoudigweg niet aan om in voortdurende angst te moeten leven.

Hij had altijd het gevoel dat hij zich moest verzetten, zonder te weten hoe hij dat kon doen.

Dus toen hij die keer alleen werd gearresteerd, maakte hij gebruik van de afwezigheid van zijn moeder (voor wie hij bijna uitsluitend zorgde) om de moed op te brengen de taliban aan te klagen als een daad van rebellie op zijn eigen schaal. Hij was vastbesloten zelf iets te doen om de Taliban te bestrijden, ondanks de risico's.

Dit betekent echter niet dat verzoeker niet extreem bang was voor de gevolgen, maar de huidige situatie was zodanig dat hij wist dat hij moest handelen, ondanks de gevolgen.

Verzoeker had dus niet "zonder nadenken" gehandeld, zoals verweerster suggereerde, maar had gedurende vele maanden een haat tegen de taliban gecultiveerd en gehandeld naar de impuls die in hem achterbleef.

Gezien verzoekers profiel en het feit dat hij ten tijde van de gebeurtenissen nog jong was, is het zeer geloofwaardig dat hij besloot in opstand te komen.

Wat het tijdstip betreft waarop verzoeker de soldaten op de hoogte heeft gebracht van de locatie van de taliban, kan verweersters redenering evenmin worden gevolgd.

Verweerster was bijvoorbeeld verbaasd over hoe weinig informatie de militairen aan verzoeker hadden gevraagd ten tijde van de aangifte.

Naast de locatie van de taliban werd verzoeker echter ondervraagd over het aantal personen. Hij zei wel dat hij verscheidene taliban had gezien en dat hij door de taliban was tegengehouden bij de stroom tussen de "Udigram" en de "Rich Alam". Tijdens zijn onderhoud bij het CGVS maakte hij duidelijk dat hem was gevraagd "het hele verhaal" te vertellen (NPO p. 14).

Verzoeker geeft ook enige details over hoe de soldaat die hij sprak eruit zag toen hij naar de checkpoint zing: [...]

Dit niveau van detail geeft een behoorlijk ervaringsgevoel waar de verweerster niet omheen kan.

Bovendien verbaast verweerster dat verzoeker niet bij de controlepost is binnengekomen voor verhoor. Verweerster lijkt echter niet te weten dat dit type controlepost in feite een soort kantoor is, vergelijkbaar met een kazerne, gevuld met wapens en munitie. In dit verband is het overduidelijk dat de bewakers van de controlepost niemand binnenlaten, laat staan personen die niet formeel geïdentificeerd zijn of zelf lid zijn van het leger.

Verweerster vermoedde nog steeds dat de door verzoeker vertelde feiten waar waren omdat de soldaten hem niet naar zijn contactgegevens hadden gevraagd, terwijl verzoeker wel was ondervraagd over wie hij was toen hij de taliban ging aanklagen. Er moet echter rekening worden gehouden met de context die ertoe kan hebben geleid dat deze soldaten voldoende vertrouwen in verzoeker hadden:

De controlepost bevond zich immers min of meer tegenover de winkel waar verzoeker regelmatig kwam. Bijgevolg was verzoeker "bekend" bij de soldaten die de controlepost bewaakten. Aangezien zijn dorp uit ongeveer zestig huizen bestond, was het gemakkelijk hem te herkennen en te weten wie hij was en of hij al dan niet een aanhanger van de taliban was. Aangezien het dorp erg klein was, hadden de bewakers natuurlijk een goed beeld van de inwoners en zouden geruchten zich snel verspreiden als bekend werd dat iemand een aanhanger van de Taliban was en dus moest worden vermeden. Het is derhalve niet onwaarschijnlijk dat verzoeker door de soldaten bij de controlepost is herkend.

Toen verzoeker zich meldde om de taliban aan te klagen, werd hij ook niet op zijn woord geloofd, zoals verweerster lijkt aan te geven. De bewaker buiten de controlepost riep zijn meerdere, waarna verzoeker werd verzocht te vertrekken. Hij weet niet in hoeverre de soldaten bij de controlepost de door verzoeker verstrekte informatie al dan niet hebben geverifieerd. Hij legt wel uit dat de soldaten al op de hoogte waren van de aanwezigheid van de taliban, maar hun exacte positie niet kenden (NPO p. 15). Uiteindelijk had verzoeker dus alleen maar bevestigd wat de soldaten al wisten en geholpen om hen nauwkeuriger te lokaliseren.

2.2.4. Wat betreft de wijze waarop de taliban kennis hebben gekregen van verzoekers aangifte bij de Afghaanse autoriteiten

Verweerster merkt op dat de verklaringen van verzoeker over hoe de taliban te weten zijn gekomen dat verzoeker hen had aangeklaagd, vaag zijn en niet duidelijk maken hoe de taliban hebben kunnen ontdekken dat verzoeker achter de aanval van de regering zat.

Verweerster begrijpt niet hoe de taliban ontdekte dat verzoeker de bron van de aanklacht was.

Er zij aan herinnerd dat verzoeker alleen op de weg was toen hij de taliban tegenkwam en werd ondervraagd. Enkele minuten nadat hij door de taliban was ondervraagd, ging hij hen melden bij de controlepost. De taliban waren verzoeker waarschijnlijk pas in die hoek tegengekomen voordat zij werden aangevallen, en het was voor hen dus vrij gemakkelijk om verzoeker in verband te brengen met deze regeringsaanval.

2.2.5. Met betrekking tot de dreigbrieven

Verweerster vindt het ook vreemd en ongeloofwaardig dat de taliban twee jaar na de aanklacht dreigbrieven heeft gestuurd.

Er zijn echter verschillende elementen die helpen om deze houding te begrijpen en te relativeren.

Ten eerste houdt verweerster geen rekening met het feit dat deze brieven verzoeker bereikten na de val van het regime, dat wil zeggen toen de taliban de volledige macht in het land hadden (NPO p. 16).

Toen de taliban eenmaal stevig aan de macht waren, konden zij eindelijk beginnen met het oproepen van de verschillende Afghanen die zij als verraders beschouwden.

Ten slotte mag niet uit het oog worden verloren dat de feiten waarvoor verzoeker is gedagvaard, in vergelijking met andere gebeurtenissen relatief "gering" waren. Bijgevolg is het zeer begrijpelijk dat de taliban personen begon te dagvaarden wier status of handelingen "ernstige" werden geacht (met name staatshoofden, bevelhebbers van het Afghaanse leger en andere vertegenwoordigers van de vroegere autoriteiten). Verzoeker, een eenvoudige dorpeling, behoort niet tot de "prioriteiten" van de Taliban.

2.2.6. Wat betreft de gedwongen rekrutering van de taliban

Ten slotte is verweerster van mening dat verzoekers vrees voor gedwongen rekrutering door de taliban in het licht van de achtergrondinformatie ongeloofwaardig is.

Uit de door haar geciteerde documentatie blijkt dat jonge mannen wel het voorwerp kunnen worden van gedwongen rekrutering (onze nadruk): [...]

Zie ook volgens HRW (onze nadruk): [...]

In het onderhavige geval beantwoordt verzoeker aan het profiel van jonge jongens die worden gerekruteerd: hij komt uit een door de taliban gedomineerde regio (zie hieronder) en is afkomstig uit een arm gezin (NPO p. 9).

2.3. Nood aan internationale bescherming

2.3.1. Gegronde vrees voor vervolgingen

In tegenstelling tot wat het CGVS beweert, bestaan er wel elementen die erop wijzen dat de gewijzigde algemene situatie in Afghanistan een impact heeft op verzoekers persoonlijke situatie.

Men dient rekening te houden met verschillende elementen, die afzonderlijk en gecombineerd, zijn nood aan bescherming aantonen:

Verzoeker verblijft in België sinds bijna 2 jaar, en in het Westen (Turkije, Griekenland enz.) in het algemeen meer dan 2 jaar, zo dat hij zal terugkeren naar Afghanistan als afgewezen asielzoeker en zal worden gepercipieerd als verwesterd in zijn land van herkomst.

Verzoeker hier gedraagt zich als een "westerling", laat zijn baard niet groeien (NPO p. 11) en draagt niet het soort kleding dat door de Taliban wordt opgelegd (hij draagt jeans met gaten, kettingen, t-shirts met patronen en geschriften, ...).

In het rapport « EUAA Country Guidance : Afghanistan » worden verscheidene criteria genoemd waarmee rekening moet worden gehouden bij het meten van het risico in dit verband: [...]

Zoals geoordeeld door Uw Raad in een arrest nr. 270 813 dd. 31.03.2022 dient er zorgvuldig onderzocht te worden of deze elementen ten gevolge van de gewijzigde Afghaanse context een feit is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt (pg. 12 van het arrest - hier betrefte de zaak een volgend verzoek om internationale bescherming) : [...]

Het CGVS moest dus in casu de situatie van verzoeker ten aanzien van zijn lang verblijf in het Westen, analyseren voor het nemen van zijn beslissing, want die verhoogt de vrees voor vervolgingen in hoofde van verzoeker.

Verzoeker is een man die sinds meer dan 2 jaar in het Westen leeft en sinds meer dan een jaar in België woont: concreet betekent dit dat hij in het Westen kwam en dus beïnvloed werd door de Belgische/Europese gewoonten, de Belgische mode. Vervolgens gedraagt hij zich als een westerlinge man, kleedt hij zich als een westerling man, draagt hij jeans, zonder baard ... Echter weet men dat de taliban zulk gedrag en zulke houding niet tolereren⁴ (stuk 5; en stuk 6, pg. 33-34).

Verzoeker zal dus vervolgd worden door de taliban in geval van terugkeer.

Het feit dat verzoeker in Afghanistan als een afgewezen asielzoeker zou terugkeren, en dat hij asiel heeft aangevraagd in België.

In het heel recent verslag van ASVLOS betreffende de situatie in Afghanistan in de periode van 1 september 2021 t.e.m 30 maart 2022 wordt er vastgesteld dat: [...]

Het feit dat verzoeker verschillende jaren in België heeft doorgebracht, heit feit dat hij asiel heeft aangevraagd en aan westerse autoriteiten informatie over de taliban heeft verstrekt, en zich tegen hen verzet, bracht mee dat hij het risico liep als verrader te worden beschouwd. In geval van terugkeer loopt verzoeker het risico te worden ondervraagd over de redenen van zijn vertrek en zijn activiteiten in het buitenland.

Verzoeker moet de vluchtelingenstatus worden toegekend op grond van het verband met het Verdrag van Geneve van 1951. Verzoeker vreest vervolging wegens zijn politieke oppositie tegen de Taliban, alsmede wegens het feit dat hij tot verschillende sociale groepen behoort: als een jonge verwesterde jongen en als een teruggekeerde (afgewezen) asielzoeker.

2.3.2. In ondergeschikte orde : toekenning van de subsidiaire bescherming

Om te beginnen zij eraan herinnerd, dat zowel de identiteit als de herkomst (district Pech Dara) van verzoeker door het CGVS zijn niet betwist en bevestigd.

Er dient worden aangestipt dat verwerende partij echter geen analyse heeft gevoerd van de actuele securitaire situatie in Pech Para, provincie Kunar. Zij beperkte zich tot informatie over de algemene veiligheidssituatie in het land sinds de machtsovername door de taliban (op dit punt, zie nog infra). Ze hield geen rekening met het bijzonder profiel van verzoeker (onder andere het feit dat hij afkomstig is uit een dorp gelegen in het district Pech Dara en dat hij sinds 2 jaar reeds verlaten heeft). Dit moet ten minste lijden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

Er zal hieronder aangetoond worden dat de securitaire situatie in Kunar, verslechterd is sinds de machtsovername en dat de provincie van Kunar, en in het bijzonder de district Pech Dara, een situatie van willekeurige geweld kent.

Verzoekende partij zal hier de socio-economische en humanitaire situatie in het land analyseren (punt 1) voor dat zij de veiligheidssituatie in het land (punt 2) en meer bijzonder in Kunar (punt 3) analyseert.

Verzoekende partij verwijst hier al naar het recent arrest nr. 270 813 dd. 31 maart 2022 van Uw Raad, in de zaak X/IV, waarin de socio-economische en humanitaire situatie en de algemene securitaire situatie in Afghanistan werden besproken.

Dit arrest is van toepassing op de huidige zaak : in beide zaken gaat het over Afgaanse asielzoekers en in beide gevallen werd gebruik gemaakt van dezelfde informatiebronnen in verband met de wijziging van de algemene situatie in Afghanistan.

• Artikel 48/4, §2, b) VW - socio-economische en humanitaire situatie

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Zowel in de zaak RvV X/IV als in de huidige zaak voert het CGVS een analyse uit van de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan in het licht van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Hierop concludeert verwerende partij dat er niet kan gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Volgens haar, veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Hierop oordeelde Uw Raad (eigen onderstreping) dat : [...]

Deze redenering is toepasselijk in casu: de gedragingen van de taliban hebben een ontwrichtend effect op de reeds precaire socio-economische omstandigheden. Verzoekers nationaliteit is door verwerende partij niet betwist en de bevindingen van het arrest moeten in de situatie van verzoeker worden toegepast. Uit de door verwerende partij laatste toegevoegde rapporten blijkt dat de situatie sinds Uw arrest niet veranderd is:

[...]

Dezelfde conclusie geldt dus nog steeds voor de huidige zaak.

• Artikel 48/4, §2, c) VW - algemene veiligheidssituatie in Afghanistan

Opdat aan een asielzoeker de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn/haar leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

In casu gaat het over een binnenlands gewapend conflict.

Hier ook gelden de conclusies getrokken door Uw Raad in haar arrest nr. 270 813 (eigen onderstreping): [...]

In casu heeft het CGVS geen voldoende noch zorgvuldige analyse gevoerd van de persoonlijke omstandigheden betreffende verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Hier ook kunnen de door verwerende partij laatste toegevoegde rapporten de in Uw arrest bevindingen niet ombuigen. Zie in het EUAA Country Guidance van april 2022, en in het bijzonder rekening houden van de specifieke situatie van verzoeker: [...]

Er bestaan in casu persoonlijke omstandigheden in hoofde van verzoeker die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld: hij is afkomstig van een provincie en district waar er willekeurig geweld bestaat (zie infra; niet betwist), hij kan zich niet in een ander district of provincie bevestigen daar hij al zijn interessegebied in Khogyani heeft (hij is daar geboren, daar opgegroeid, hij heeft daar zijn familie; niet betwist), hij heeft sinds meer dan 2 jaar Afghanistan verlaten (niet betwist), hij is nu een man die meerdere jaren in het Westen heeft geleefd en hij is verwesterd (betwist maar verzoeker heeft nieuwe elementen naar voren gebracht die een ander licht werpen op de motivering van het CGVS, zie supra), hij zal terugkeren als afgewezen asielzoeker (niet betwist), en werkte voor de Afghaanse politie (betwist maar verzoeker heeft nieuwe elementen naar voren gebracht die een ander licht werpen op de motivering van het CGVS, zie supra).

Bovendien moet er worden verwijst naar het recent ASYLOS-verdrag, waar men leest heel recente informatie over de algemene securitaire situatie in Afghanistan: [...]

• Artikel 48/4, §2. c) VW - veiligheidssituatie in Kunar

Wat de analyse van de veiligheidssituatie in Kunar in het bijzonder betreft, moet (nogmaals) worden benadrukt dat verweerster dit niet zelf heeft gedaan.

De veiligheidssituatie daar is rampzalig en behoort tot de gevaarlijkste van het land. Uit het rapport "COI Focus: Afghanistan, Veiligheidssituatie"¹² dat verweerster bij haar beslissing aanhaalt, blijkt (p. 19, onze nadruk):

[...]

Kunar behoort ook tot de provincies met de meeste gewelddadige incidenten.

In hetzelfde verslag staat ook (p. 15, onze nadruk): [...]

En (p. 17, onze nadruk) :

In het bovengenoemde verslag dat het CGVS zelf gebruikt, "EASO Afghanistan Country Focus" van januari 2022, staat: [...]

Het bovengenoemde ASYLOS-verslag bevat ten slotte informatie over gewelddadige incidenten en onveiligheid in de provincie Kunar [...]

Bovendien staat in de bovengenoemde "EUAA Country Guidance Afghanistan" van april 2022: [...]

In tegenstelling tot verwerende partij toont verzoekende partij aan dat er een situatie van willekeurig geweld bestaat, in het bijzonder in Kunar, in de zin van artikel 48/4, §2, c) VW en dat verzoeker op deze basis de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

In het bijzonder moet rekening worden gehouden van het feit dat verzoeker afkomstig is uit een regio waar willekeurig geweld heerst, alsook van het feit dat hij zal terugkeren als een verwesterde jongen en als een asielzoeker wiens verzoek werd geweigerd.

In conclusie, op basis van al het voorgaande moet de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker toegekend worden, op basis van artikel 48/4 VW."

2.2. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker:

"3. USAID, Afghanistan. Humanitarian assistance, laatste update mei 2022."

2.3. Bij aanvullende nota van 17 november 2022 brengt verweerder middels URL volgende stukken bij:

- EUAA "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022;
- COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 13 september 2022;
- COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van 5 mei 2022;
- EASO "Afghanistan Country Focus" van januari 2022;
- EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022;

- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020;
- EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022;
- EUAA "Country Guidance: Afghanistan" van april 2022.

2.4. Ter terechtzitting legt verzoeker middels een aanvullende nota volgend stuk neer:

"1. Individuele rekening dd 23.11.2022".

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4. Verzoeker stelt Afghanistan te zijn ontvlucht uit vrees voor vervolging door de taliban, die hem beschuldigde van spionage.

Blijkens de bestreden beslissing hecht verweerder geen enkel geloof aan verzoekers asielrelaas.

De elementen van deze motivering zijn als volgt:

- verzoeker heeft nagelaten de aanval van de overheid op de taliban te vermelden bij de DVZ, terwijl deze aanval tot de kern van zijn asielrelaas behoort;

- gezien het schrikbewind dat de taliban uitoefende in verzoekers dorp is niet geloofwaardig dat verzoeker zonder enig oog voor de consequenties naar de overheid rende om te klikken over de taliban (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6, p. 11, p. 13-15);

- verzoekers verklaringen over de wijze waarop hij de overheid informeerde over zijn ontmoeting met de taliban op de weg zijn vaag en niet overtuigend (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14-15);

- de door verzoeker bijgebrachte dreigbrieven van de taliban dateren van minstens twee jaar na de feiten en verzoeker heeft hiervoor geen bevredigende verklaring (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10, p. 11, p. 16);

- verzoekers verklaringen over de gedwongen rekrutering van jongeren door de taliban in zijn dorp van herkomst stemt niet overeen met de beschikbare informatie en verzoeker slaagt er bovendien niet in *in concreto* aannemelijk te maken dat zijn persoonlijk geval afwijkt van de rekruteringswijze van de taliban zoals deze blijkt uit de beschikbare informatie;

- de door verzoeker bijgebrachte dreigbrieven kunnen geen ander licht werpen op voormelde motivering, omdat dergelijke stukken slechts een asielrelaas staven bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is, omdat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en zowat alle documenten er kunnen en worden nagemaakt en omdat de dreigbrieven niet overeenkomen met verzoekers relaas.

Verzoeker slaagt er in het verzoekschrift niet in om de pertinente motieven zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft.

Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het hekelen van de motivering van verweerder inzake de bijgebrachte dreigbrieven, het verwijzen naar het verloop van het gehoor bij de DVZ, het herhalen en *post factum* nuanceren van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen aangaande verzoekers overdracht van informatie over de taliban aan de overheid, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

5. Verzoeker betoogt in het verzoekschrift dat verweerder geen enkel gegronnd argument heeft dat bewijst dat de documenten vervalsingen zouden zijn. Hij wijst erop dat de loutere vermelding van algemene bronnen waaruit een hoog corruptieniveau blijkt volstrekt onvoldoende is om wezenlijke elementen van zijn verzoek om internationale bescherming uit te sluiten.

Blijkens de bestreden beslissing steunt de motivering van verweerder inzake de dreigbrieven niet alleen op algemene informatie inzake het hoog niveau van corruptie en vervalste documenten in Afghanistan. Verweerder stelde daarnaast terecht dat dergelijke stukken slechts een asielrelaas staven bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is. Voorts kan niet worden ingezien – noch wordt door verzoeker aannemelijk toegelicht – waarom de taliban na de feiten twee jaar wachtte alvorens de dreigbrieven te versturen. Dat de feiten in vergelijking met andere gebeurtenissen relatief gering waren en de brieven verzoeker bereikten na de val van het regime, zoals verzoeker oppert in het verzoekschrift, kunnen de lange tijdsspanne tussen de feiten en de brieven niet verschonen. Blijkens verzoekers verklaringen had de taliban ook voor de val van het regime controle over verzoekers dorp en werden talibanstrijders gedood bij de aanval, zodat de feiten niet als ‘gering’ kunnen worden beschouwd. Uit de voorstaande vaststellingen volgt dat geen bewijswaarde wordt gehecht aan de door verzoeker bijgebrachte dreigbrieven.

Waar verzoeker oppert dat verweerder niet *in concreto* aantoont dat deze documenten vals zijn, dient benadrukt dat het beoordelen van de authenticiteit en de bewijskracht van neergelegde documenten behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zonder dat de stukken van valsheid moeten worden beticht. Noch de commissaris-generaal, noch de Raad moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet hun taak zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Verzoeker citeert tot slot nog uit een arrest van de Raad, maar gaat eraan voorbij dat de rechtspraak van de Raad geen precedentenwerking heeft.

6. Verder betoogt verzoeker dat hem bij het eerste gehoor bij de DVZ werd gevraagd niet veel te praten en zijn vrees samen te vatten. Hij meent dat het feit dat hij de aanval door de autoriteiten op de taliban niet heeft vermeld niet voldoende is om zijn hele relaas en vrees te ondermijnen.

Er dient opgemerkt dat verzoeker er bij het invullen van de vragenlijst werd op gewezen dat van hem wordt verwacht dat hij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen verzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien verzoekers relaas is opgehangen aan de aanval door de overheid op de taliban en deze gebeurtenis een kernelement uitmaakt in verzoekers relaas, ondermijnt verzoekers nalatigheid deze belangrijke aanval te vermelden bij de DVZ de geloofwaardigheid ervan.

7. Wat betreft de vaststelling dat verzoeker informatie over de taliban doorspeelde aan de overheid, legt verzoeker in het verzoekschrift uit dat hij jong en onstuimig was en geleidelijk aan een diepe haat ontwikkelde tegen het gedrag van de taliban, dat hij altijd onrechtvaardig had gevonden en dat hij het gevoel had dat hij zich moest verzetten, zonder te weten hoe hij dat kon doen. Hij stelt dat hij gebruik maakte van de afwezigheid van zijn moeder om de overheid in te lichten over de locatie van de taliban en dat hij extreem bang was voor de gevolgen.

Verzoeker kan niet volstaan met de verwijzing naar zijn jonge leeftijd en haat tegenover de taliban om zijn ondoordacht en risicovol gedrag te verschonen. Van verzoeker, wiens dorp geteisterd werd door het schrikbewind van de taliban, is redelijk te verwachten dat hij enige voorzichtigheid aan de dag zou leggen en zich niet zonder meer meteen na het voorval naar de overheid zou reppen om informatie door te spelen. Dit klemmt te meer omdat de taliban verzoekers gegevens, met name zijn naam en adres, had gevraagd wanneer ze hem gestopt hadden (*"[...] Als je ons dorp uitkomt aan het einde is er een grote stroom. Deze stroom wordt de stroom van Rich Alam genoemd. Taliban stond daar en stopte me. Ze vroegen me vragen zoals mijn naam en waar ik naartoe ging. Ze vroegen ook naar mijn dorp. Ze zeiden me dat ik niet verder kon en terug moest gaan naar huis. Ik ging niet naar huis. ik ging de andere kant gaan en ik vertelde over hen in de post. Ik vertelde dat de taliban er zat en me niet verder liet gaan. Ik ging terug naar huis. [...]"*, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). Dat verzoeker, nadat hij zijn naam en adres had gegeven aan de taliban, onmiddellijk naar de overheid snelde om de locatie van de taliban over te dragen en vervolgens simpelweg naar huis ging, kan, zeker in het licht van de context van verzoekers regio van herkomst, allerminst worden aangenomen. De voorstaande vaststellingen dragen bij aan de ongelooftwaardigheid van verzoekers asielsrelaas.

8. Wat betreft verzoekers contact met de overheid legt hij in het verzoekschrift uit dat hij ook ondervraagd werd over het aantal personen en dat hij tijdens het onderhoud heeft duidelijk gemaakt dat hem gevraagd was het hele verhaal te vertellen. Hij wijst erop dat hij gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd over het uiterlijk van de soldaat die hij sprak, dat hij de controlepost niet binnenkwam omdat dit een kazerne gevuld met wapens en munitie was en dat de soldaten voldoende vertrouwen in verzoeker hadden omdat ze hem herkennen. Verzoeker stelt tevens dat hij niet op zijn woord werd geloofd, maar dat er een meerdere werd bij geroepen, en dat hij niet weet in welke mate men de verstrekte informatie heeft geverifieerd.

Verzoeker beperkt zich tot het hernemen en *post factum* verduidelijken en aanpassen van zijn verklaringen, maar slaagt er niet in de vaststellingen in de bestreden beslissing inzake zijn vage en niet overtuigende verklaringen over de wijze waarop verzoeker de overheid informeerde over zijn ontmoeting met de taliban te doen ombuigen. Uit verzoekers verklaringen blijkt duidelijk dat hij de overheid slechts informeerde over de locatie van de taliban en niet over andere gegevens, zoals het aantal aanwezige talibanleden (*"Zei hij of vroeg hij nog iets?"*, *"Nee, hij vroeg me enkel de exacte locatie van deze mensen."*, *"Wilde hij nog iets weten buiten de exacte locatie?"*, *"Nee."*, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14). Daarnaast blijkt dat verzoeker, in tegenstelling tot wat hij in het verzoekschrift beweert aangaande een meerdere die erbij geroepen werd, met slechts één soldaat heeft gesproken (*"Welke persoon sprak je dan aan?"*, *"Het was een soldaat die buiten stond. Hij zei dan ok dat ik terug naar huis moest gaan en hij ging terug naar de post."*, *"Sprak je nog met iemand anders?"*, *"Nee, in de post heb ik niet met iemand anders gesproken."*, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14). Verzoekers uitleg in het verzoekschrift over de aanwezigheid van wapens en munitie in de kazerne komt voor als loutere een *post factum* verklaring voor het feit dat verzoeker niet in de controlepost werd binnengelaten. Verzoeker heeft doorheen het onderhoud namelijk niets in die zin verklaard. Verder dient opgemerkt dat verzoekers beschrijving van een typische soldaat geenszins kan volstaan om de door hem voorgehouden feiten aan te tonen (*"Wat voor uniform had deze persoon aan?"*, *"Het was groen, camouflage."*, *"Iets op het uniform dat je je herinnert?"*, *"Hij had bruine schoenen, op zijn schouder was de vlag. Hij had een geweer en hij had een hoed aan."*, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14). Tot slot kan in navolging van verweerder niet worden aangenomen dat de overheid verzoeker zomaar vertrouwden omdat ze hem herkennen,

aangezien de door verzoeker verstrekte informatie gemakkelijk fout kon zijn of tot een hinderlaag kon leiden. Verzoeker slaagt er met zijn opmerkingen in het verzoekschrift niet in om de vaststellingen in de bestreden beslissing te weerleggen.

9. Tot slot stelt verweerder terecht vast dat verzoekers verklaringen over de gedwongen rekrutering van jongeren door de Taliban in zijn regio van herkomst niet overeenstemt met de beschikbare informatie, wat door verzoeker niet wordt betwist in het verzoekschrift.

Verzoeker stelt in dit verband nog in het verzoekschrift dat uit algemene informatie blijkt dat hij beantwoordt aan het profiel van jonge jongens die worden gerekruteerd. Er dient opgemerkt dat deze informatie van louter algemene aard is en geen betrekking heeft op verzoekers persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geïdendeerd of vervolgd. Verzoeker laat na concreet aan te tonen dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst dreigt te worden geïdendeerd en vervolgd.

10. De Raad stelt verder vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de overige door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

11. In zoverre wordt geargumenteed dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet oordeelt de Raad als volgt. Artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en*

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;”.*

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Het louter feit te behoren tot een sociale groep volstaat niet om in aanmerking te komen voor de erkenning van de vluchtelingenstatus. Eenmaal het behoren tot een bepaalde sociale groep werd vastgesteld, is de volgende stap immers het nagaan van het bestaan van een *nexus* tussen verzoekers behoren tot een sociale groep en verzoekers vrees voor vervolging, of afwezigheid van bescherming. Deze *nexus* wordt vereist in artikel 48/3, § 3 van de Vreemdelingenwet dat uitdrukkelijk bepaalt: *“Er moet een verband zijn tussen de gronden van vervolging en de daden van vervolging of het ontbreken van bescherming tegen deze daden.”* De *nexus* betreft het causaal verband tussen (i) het behoren tot een sociale groep en de gegronde vrees voor vervolging, of (ii) het behoren tot een sociale groep en de afwezigheid van een effectieve en niet-tijdelijke bescherming tegen daden van vervolging, en in het bijzonder de onwil van de actoren van bescherming om bescherming te verlenen tegen de gevreesde vervolging indien de daad van vervolging op zichzelf niet is verbonden met een vervolgingsgrond. Het verband tussen het behoren tot een bepaalde sociale groep en de vrees voor vervolging die voortvloeit uit de daden van vervolging, dan wel de afwezigheid van bescherming, is bijgevolg essentieel (zie bv. *EASO Guidance on membership of a particular social group, EASO Practical Guides Series, March 2020*, p. 18). Tevens kan een lid van een bepaalde sociale groep een gegronde vrees voor vervolging hebben omwille van het behoren tot een sociale groep terwijl een ander lid van dezelfde groep geen vrees voor vervolging zal hebben. Evenzo kunnen er persoonlijke omstandigheden zijn ingevolge dewelke een lid van een sociale groep bescherming kan verkrijgen terwijl andere leden van dezelfde sociale groep niet van bescherming kunnen genieten (cf. *EASO Guidance on membership of a particular social group, EASO Practical Guides Series, March 2020*, p. 18).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de

rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat betreft de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet algemeen worden gesteld dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn 'verwesterd', zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat 'verwesterde Afghanen' of terugkeerders' niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van 'godsdienst' en 'politieke overtuiging'. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond 'godsdienstige overtuiging' wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspannt om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-moslim beschouwd worden. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, "*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*", par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid '*to play the game*'.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het verder van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige 'geldende normen' in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan.

De Raad heeft kennis genomen van de grote hoeveelheid beschikbare landeninformatie die hem door beide partijen wordt voorgelegd. De Raad is zich er tevens van bewust dat ook de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen geconfronteerd worden in het verzamelen van informatie over Afghanistan.

Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met uitdagingen waarmee verschillende organisaties geconfronteerd worden in hun bronnenonderzoek, blijkt uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers,

niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest "*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*" van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "*to play the game*".

Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Een persoonlijk risico voor verzoeker om als verwesterd te worden beschouwd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen bijgebracht wordt, laat niet toe anders te oordelen.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door verzoeker aangereikt te worden. Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren, zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land en de zichtbaarheid van de persoon. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

In het verzoekschrift voert verzoeker aan dat hij al bijna 2 jaar in België en meer dan 2 jaar in het Westen verblijft, dat hij zich gedraagt als een westerling (geen baardgroei en kledij), dat hij zal terugkeren als afgewezen asielzoeker en zal worden gepercipieerd als verwesterd. Hij citeert uit algemene landeninformatie en rechtspraak van de Raad en koppelt hieraan een vrees omwille van zijn verwestering en zijn terugkeer uit Europa als afgewezen asielzoeker. Ter terechtzitting legt verzoeker een individuele rekening van 23 november 2022 neer, waaruit blijkt dat verzoeker in de maanden juni tot november 2022 uitzendarbeit heeft verricht.

Verzoeker verblijft thans twee jaar in het Westen en gedraagt zich naar eigen zeggen als een westerling. Hij legt uit dat hij jeans draagt en geen baard heeft. Verzoeker licht in de aanvullende nota toe dat hij al vijf maanden bij Green Yard werkt en in het kader van zijn werk regelmatig in aanraking komt met alcohol en varkensvlees. Aangaande het uiterlijk van verzoeker, zoals zijn kledij, dient opgemerkt dat deze uiterlijke kenmerken niet van die aard zijn dat verzoeker deze niet kan aanpassen teneinde zich te conformeren naar de geldende normen van de Afghaanse maatschappij. Wat betreft verzoekers werk in de voedselverpakking en het feit dat hij dit kader in aanraking komt met alcohol en varkensvlees betreffen dit evenmin elementen die van zulke aard zijn die doen besluiten dat verzoeker niet langer zou kunnen aarden in Afghanistan; evenmin kan aangenomen worden dat de taliban hiervan op de hoogte zouden zijn. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk in zulke mate te zijn geïntegreerd in de Belgische maatschappij dat hij niet langer zou kunnen aarden in de Afghaanse maatschappij. Er dient hierbij

opgemerkt dat verzoeker nog steeds Pashtu spreekt, zo blijkt uit diens persoonlijk onderhoud en ter terechtzitting. Uit verzoekers verklaringen blijkt tevens dat zijn familie nog steeds in Afghanistan woont en dat hij nog contact heeft met zijn (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8-9). Voor het overige beperkt verzoeker zich in het verzoekschrift tot het citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken. Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is evenmin dienstig bij een gebrek aan precedentwerking.

12. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

13. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie (hierna: het HvJ) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt:

“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Zo verduidelijkte het HvJ in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) “*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*”, *in casu* de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj*, C-542/13, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het HvJ met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest *M'Bodj* stelde het HvJ: “*In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke*

omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj*, C-542/13, pt. 36, 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51; 57-58).

Uit het geheel van de rechtspraak van het HvJ volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat specifiek, dit is individueel, van aard is. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Verder stelt de rechtspraak van het HvJ zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling.

Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (*EASO Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het HvJ, blijkt dan ook dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA "*Country Guidance Afghanistan*" van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b, van de Richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien precare leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel "*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42-45 waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst: "*the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country*").

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het HvJ, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat

dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak “M.S.S.” en in de zaak “*Sufi en Elmi*” (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 278-283). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een precare socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperioden, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Het EHRM was van oordeel dat de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het HvJ in de zaak “*N. tegen het Verenigd Koninkrijk*”, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*” (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd.

De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (‘predominantly’) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precare economische situatie, milieumomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Ingevolge de analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. De precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie, waarbij wordt vastgesteld dat de door verzoeker in het verzoekschrift aangehaalde informatie dezelfde is als waarop de bovenstaande analyse is gebaseerd, dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, dient erop gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer omdat er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

14. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviseerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, pt. 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke*

omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming" (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogt.

Het Hof heeft in het arrest "*Elgafaji*" verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 40).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van april 2022 in acht genomen. In deze "*Country Guidance*" wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen:

- (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;
- (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;
- (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
- (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;
- (v) het aantal burgerslachtoffers;
- (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en
- (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers

van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in *quasi* heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt *in casu* onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting.

Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, *in casu* de provincie Kunar (district Pech Dara).

Verzoeker brengt echter geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop de analyse van de veiligheidssituatie is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een daglicht stellen. De in het verzoekschrift aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan is gesteund. Uit de beschikbare informatie, in het bijzonder deze van de VN en van het EUAA, blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn.

Waar verzoeker opnieuw verwijst naar het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, dient andermaal in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Verzoeker wijst op het willekeurig geweld in zijn provincie en district van herkomst, op zijn verblijf in het buitenland, op het feit dat hij verwesterd is, dat hij zal terugkeren als afgewezen asielzoeker en op zijn werk voor de Afghaanse politie. Verzoeker licht echter op geen enkele wijze toe in welk opzicht deze

elementen zouden maken dat hij een hoger risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Hoe dan ook wordt gelet op wat voorafgaat niet aangenomen dat verzoeker in geval van terugkeer problemen zal kennen omwille van zijn voorgehouden, doch niet aangenomen verwestering dan wel zijn terugkeer uit het buitenland als afgewezen asielzoeker. Verder dient opgemerkt dat verzoeker doorheen de procedure op geen enkel moment heeft verklaard dat hij voor de Afghaanse politie werkte, zodat de Raad aanneemt dat dit een materiële vergissing in het verzoekschrift betreft.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend drieëntwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS